

høre nu, når alle kommer herop med deres korte bemærkninger, at problemet er, at man ikke har lyttet, da deputationerne var her. De talte alle sammen om, at de godt kunne forstå og også syntes, at der skulle være sociale kriterier, men de bad om, at det, der var så afgørende for en lang række kommuner i landdistrikterne, nemlig vejkrateriet, hvor netop afstanden – og ikke kun »jeres« asfalt – påfører dem en masse udgifter, også kom med.

Men vi kan jo ikke komme længere. Vi har diskuteret asfalt hele tiden, og man forstår åbenbart ikke, at man foretager sig andet end at lægge asfalt på de veje. Der er jo også nogen, der kører på dem, og det er jo ret væsentligt for den fordyrelse, det giver. Og det, kan jeg så forstå, vil man ikke diskutere, man vil kun diskutere det sociale, så jeg må sige: Venstre vil aldrig gå med til kun at kigge på ét element uden også at se på det andet, og dette forslag ser kun på det sociale element – selv om jeg må sige, at jeg endnu ikke har fået udgifterne at vide, og ej heller fået dem dokumenteret.

Må jeg så sige om Københavns problem: Jeg sagde meget tydeligt, at vi under ingen omstændigheder ville være med til, at det blev fedtet ind i en udligningsordning. Det forstår jeg også at vi er enige om. Det andet var, at vi ikke ville stemme for en pose penge, der skulle gives til København, for vi mener, at det kræver en bedre administration og en bedre politisk ledelse.

Hvis det er sådan, at man kan blive enig om, at der skal ske en opstramning, og man stiller nogle krav til den kommune, man hele tiden pøser millioner over i, så snakker vi gerne om det; så jeg ser altså ikke, at der er nogen forskel i vores opfattelse.

Torben Rechendorff (KF):

På en måde synes jeg, at indenrigsministeren fortjener ros. For nu at være sikker på, at jeg ikke bliver misforstået fra starten, skal jeg skynde mig at sige, at her tænker jeg ikke så meget på lovforslaget – det tænker jeg faktisk overhovedet ikke på – jeg tænker derimod på ministerens helt enestående mod, for det, som ministeren vovede sig ud i for 14 dage, 3 uger siden, var jo udtryk for et mod, som måske endda var et vovemod. Når man så tæt på Folketingets afslutningsdato lægger to så omfattende lovforslag på Folketingets bord, er det for mig at se udtryk for et enormt mod – og også en enorm selvtillid, som jeg da i og for sig tager hatten af for.

Hvorfor var det et vovestykke? Ja, det påpegede vi jo ved førstebehandlingen, og jeg skal såmænd kun lige røre ved tangenterne igen og sige, at det forekommer helt ejendommeligt, at det eneste, man kan fremholde som kontakt til de kommunale organisationer på dette område, er, at det har været drøftet løbende i finansieringsudvalget. Det har ministeren redegjort for at det har, og det er jeg sikker på at ministeren har ret i at det har. Og jeg skal ikke belære ministeren om, at finansieringsudvalget som bekendt ikke træffer nogen form for beslutninger eller for den sags skyld har politiske holdninger.

Man fandt det ikke passende at forhandle med Kommunernes Landsforening eller med Amtsrådsforeningen. Det var unægtelig modigt. Jeg skal ikke tvære mere rundt i, at vi også fra V's, K's og Z's side fandt, at det var overordentlig modigt blot at indkalde os på et tidspunkt, hvor produktet var færdigt, og hvor der ikke var andet at gøre end at sige: Da vi overhovedet ikke har haft indflydelse på det, så kør sammen med det flertal, som ministeren på det tidspunkt havde stablet på benene.

Det er gentagelser af, hvad jeg sagde under første behandling. Så kan det jo gå sådan under udvalgsbehandlingen og det videre forløb, at det viser sig at være noget slemt vrøvl, man siger ved førstebehandlingen. Det kan være, at det viser sig, at det ikke var et vovestykke. Det kan være, at det viser sig, at det bare var en formel detalje, at der ikke var forhandlet med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, og det kan endda vise sig, at det var klogt, at man ikke inddrog Venstre, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet i drøftelserne. Det kunne være politisk klogt, det kunne være sagligt klogt; de to ting er jo ikke altid nøje sammenfaldende.

Det viste sig, at vores advarsler var overordentlig velanbragte. Den strøm af henvendelser, som vi har haft i Kommunaludvalget, har understreget, at det produkt, der blev lagt på bordet af ministeren, ikke grundlæggende løste de udligningsproblemer, som jo alle er enige om eksisterer i dette fædreland.

Se på antallet af henvendelser, se på antallet af deputationer, se på antallet af artikler. Der blev ikke taget noget som helst initiativ hverken inden eller undervejs bortset fra de ændringsforslag, som ministeren har stillet, og som jeg skal komme tilbage til om et øjeblik. Det var et færdigt arbejde, der lå på bordet: Tag det eller lad være med at tage det.